

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK — Contich

De boekjes van A. HANS worden in alie scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat deze uitgave reeds aan Nr 344 is en veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden, bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

300. 't Portiertje van Roeselare — 301. De Kleine Tooneel-
speelster. — 302. Angstige Dagen. — 303. Antwerpen in
Brand. — 304. De Bannelingen. — 305. In het wilde Land. —
306. De Wonderbare Redding. — 307. Naar Congo. — 308.
De Vrienden der Slaven. — 309. Fiere Margriet van Leuven.
310. 't Avontuur van den Schilder. — 311. Het Boefje. —
312. Een onverwachte Reis. — 313. De Geheimzinnige Tee-
kens. — 314. De Spanjaarden te Gheel. — 315. Zwarte Jan.
— 316. De Heks van de Moeren. — 317. De Boschwachter
van Eikenhof. — 318. Het Juffertje van Parijs. — 319. De
Wolfjager van Turnhout. — 320. De Zeeroovers. — 321. Het
Cezin van den Visscher. — 322. De Wilde Cow-Boy. — 323.
Keizer Karel te Gent. — 324. De Spanjaarden te Mechelen
— 325. Kerstmis in de Sneeuw. — 326. Een angstig avont-
uur. — 327. De Reis in den nacht. — 328. De Zwarte Bende.
— 329. Het licht in de Wildernis. — 330. De dankbare sol-
daat. — 331. Een keer Wildstrooper. — 332. Het Wonder-
land. — 333. Het Verloren Testament. — 334. In veilige Ha-
ven. — 335. De wonderbare reis van schipper Bontekoe. —
336. Een brutale feeks. — 337. Vaders vertrouwen. — 338.
De vlucht over de Schelde. — 339. Neels' avontuur. — 340.
De Zwarte Ruiters. — 341. De Held van Afrika. — 342.
De Pleegzoon van den Bedelaar. — 343. Het beleg van den
Ravenburg. — 344. Een avontuurlijke vakantie.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH.

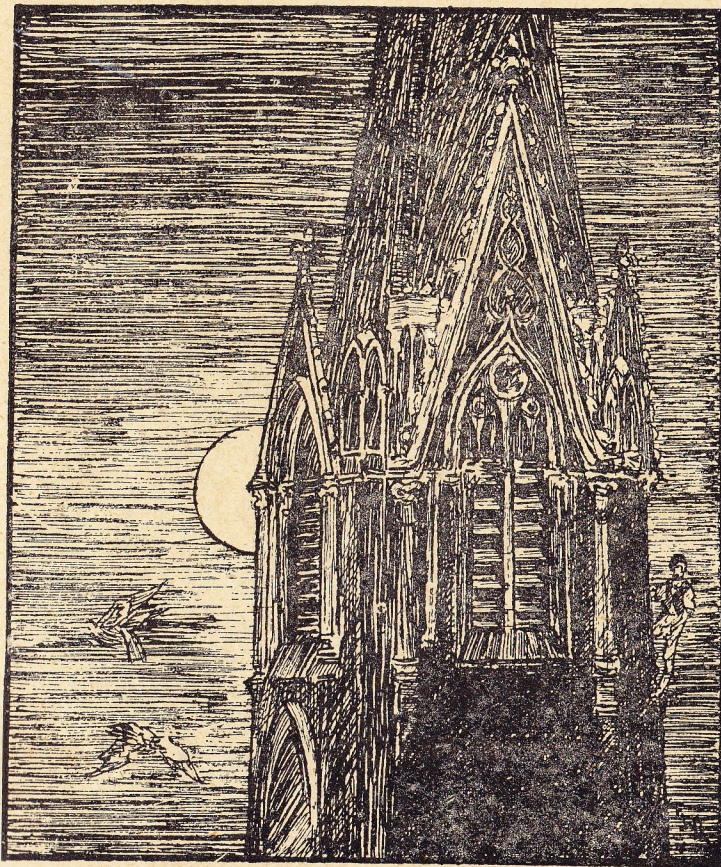
Drukkerij R. Bracke-Van Geert. — Beesrode.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr. 362.

A. HANS

De Durver

De Durver.

1.

Mijnheer Zwartels stapte met zijn dochttertje Greta over de kade. In het haventje, dat het stadje Wulpendamme met de zee verbond, lag een motorboot, die uit Antwerpen was gekomen met een lading graan voor mijnheer Zwartels, een rijken koopman. En deze moest nu met den natiebaas over het lossen spreken.

Daar zag hij mijnheer Velters, den natiebaas, en wenkte hem. Dadelijk waren ze het eens over het werk. Mijnheer Velters werkte al lang voor koopman Zwartels.

— Pas op ! riep eensklaps een lossers.

Allen keken op.

— O, vader... we staan op de rails en daar komt een wagon ! riep Greta uit.

't Drietal kon nog bijtijds op zij springen. De kade helde hier wat en snel naderde een onbeheerde goederenwagen.

— Wie heeft dien in gang gestoken ? Er wordt vandaag niet gerangeerd ! zei mijnheer Velters.

De wagen reed hen snel voorbij.

— O, wee, ginder staat een kar tegen de rails ! hernam de natiebaas.

't Was al te laat. De goederenwagen botste tegen den linkerachterkant van de kar, die met luid geraas verbrijzeld werd. Zakken met gerst rolden over de kade en scheurden open. Een lossers kon zich nog redden. De wagen stond nu stil, maar had een grote verwoesting aangericht.

— Ginder vluchten de daders. Die fielt van Lauwers is er weer bij... Dat kan ik zo wel begrijpen, zei mijnheer Velters. 't Wordt waarlijk tijd, dat ze dien rakker eens binnen steken.

Een politieagent kwam aangestapt.

— Wat is hier gebeurd ? vroeg hij.

— Een tramwagon, die door kwajongens in gang geduwd is en die kar omver reed. Zie maar eens welke schade ! sprak de heer Velters. Maarten Lauwers was natuurlijk weer de baas van de bende. Hij is immers de durver !

Mijnheer Willijn, de eigenaar van de kar en de gerst, stormde uit zijn kantoor. Hij was boos, toen hij de vernieling zag. Een deel van de gerst was zelfs in het water gegleden.

— Ik verwacht dat ge nu eens een streng onderzoek zult instellen, zei hij tot den agent.

— Daar kunt ge op rekenen, mijnheer. Ik heb het al meer gezegd tot den kommissaris, dat die Lauwers naar een gesticht moet. Daar zullen ze hem die durversstreken wel afleren ! Ik ga eens dadelijk achter de bende.

Mijnheer Zwartels eindigde zijn besprekingen met den natiebaas en wandelde met zijn dochttertje naar het stadje terug.

— Zouden ze nu Maarten Lauwers naar een verbeteringsgesticht zenden ? vroeg Greta.

— Er is veel kans op, want dit is een ernstige zaak, kind. De jongen is een echte straatbengel.

— Maar hij is toch niet slecht, vader... Ik heb al dikwijls gezien dat hij oude mensen helpt.

— Wel, te gemakkelijker zal het zijn om hem beter te maken. In zulk een school zal hij beter zijn dan thuis. Zijn vader is een dronkaard en de jongen ziet veel slechte voorbeelden...

— Ik heb toch medelijden met hem. In zulk een gesticht moet het akelig zijn, meende Greta.

— 't Is eigenlijk een kostschool. En wie wil oppassen, wordt er een flink mens. Maar natuurlijk moet men er voor zekere knapen erg streng zijn... 't Is voor hun bestwil.

Wulpendamme was een klein plaatsje, en al spoedig sprak bijna ieder over het ongeval op de kade.

In den namiddag wist Joos, de broer van Greta, nieuws over den « durver ».

De politie was naar zijn huis geweest, maar had

Maarten Lauwers er niet aangetroffen. Men kon hem niet vinden. Sommigen beweerden, dat hij naar een andere plaats was gevlucht. De kommissaris had gezegd, dat Lauwers nu naar de verbeteringsschool moest. Zo vertelde Hendrik, het zoontje van den agent.

En 't was waar, de politie kon Maarten Lauwers niet opsporen. De « durver » kwam des avonds niet thuis. Het leek dus wel, dat hij de vlucht had genomen.

Mijnheer Zwartels vernam, dat Maarten de rem van den goederenwagen losgemaakt had. Hij zette toen enige andere kinderen aan, om den wagon voort te duwen. Hij was de aanstoker geweest, zoals meestal bij deugnietenstreken...

Toen Joos de volgenden dag uit school kwam, vroeg Greta of er al nieuws was over Lauwers, die in dezelfde klas zat, maar veel weg bleef.

— Ze kunnen hem nog niet vinden, vertelde Joos. De politie is van morgen weer geweest. De onderkommissaris vroeg of iemand van ons Maarten had gezien... Maar niemand wist iets van hem af. Zijn vader heeft gezegd, dat hij Maarten zal dood slaan, als hij durft terug keren.

— Die laffe dronkaard heeft nu veel praat, sprak mijnheer Zwartels. Zijn vrouw en kinderen slaan, dat was altijd zijn heldhaftigheid, waar hij zelf had moeten wegkruipen van schaamte.

— Bertha, Maartens zuster, is naar familie in den omstreken geweest om te zien of haar broer daar is, hernam

Joos. Maar hij is nergens te vinden.

— Nu, ver zal hij toch niet lopen, verzekerde de heer Zwartels. De politie in andere plaatsen zal gewaarschuwd worden, en dan krijgt men zo 'n jongen zwer-ver spoedig in de gaten.

't Was een spannende dag voor de jeugd van Wulpendamme. Waar zou men den « durver » aantreffen ?

De meesters op school wezen er nu op, tot wat het kwaad leidde.

Dien namiddag ging Greta eens langs het huisje van de familie Lauwers, die in de steeg achter den tuin van mijnheer Zwartels woonde.

— Nog een nieuwsgierige die hier komt spioneren ! riep een man, die lui tegen den muur leunde.

Het was de vader van den « durver ». Een meisje kwam uit het armoedig huisje.

— Vader, dat is de dochter van mevrouw Zwartels, die dikwijls iets voor moeder laat brengen, zei ze.

— Wat kan mij dat schelen ! schreeuwde de dronkaard. Ik heb een hekel aan al dat rijk volk.

Verschrikt ging Greta heen. Ze was eigenlijk gekomen uit medelijden. Ze wist, dat moeder Lauwers al lang ziekelijk was. En ze had toch nog deernis met Maarten ook. Hij was uit angst gevlucht. Waar zou hij nu lopen en 's nachts slapen ?

Weer werd het avond, zonder dat men Maarten opgespoord had.

Waar zou hij in den nacht blijven ? vroeg Greta aan Joos.

O, ergens in een schuur. Daar geeft hij niets om. Hij durft alles. Hij zal wel een kieken wegnemen en een vuurtje maken en het braden. Ze vinden hem nooit. Hij is zo slim.

Joos vertelde, hoe Maarten soms uit de klas vluchtte, als hij school moest blijven. Eens was hij zelfs door den schoorsteen op het dak gekropen en dan had hij zich langs een dakgoot naar beneden laten glijden. De vrouw die naast de school woonde, had zich haast een ongeluk geschrokken van den pikzwarten knaap.

Greta had dit verhaal al meer gehoord. Ja, Maarten Lauwers durfde veel, maar zo op de vlucht zijn, dat moest toch akelig wezen. Ze dacht aan hem, toen ze veilig in haar zacht bed lag, op haar gezellige slaapkamer. De maan scheen zo vriendelijk door het raam. Waar zou de durver nu slapen ?

II.

Dien avond bleef mijnheer Zwartels lang schrijven. Hij had veel werk, dat hij niet door zijn klerk kon laten doen, maar zelf moest afmaken. 't Was bij middernacht, toen hij eindelijk opstond. Hij voelde zich vermoeid van geest. Hij zou nog even in den tuin gaan. De frisse lucht werkte altijd kalmerend. Anders kon hij niet in slaap geraken.

't Was prachtig in den tuin. Als zilver gleed het maanlicht over de bomen.

Mijnheer Zwartels blikte naar boven. De hoge, oude kerktoren, die daar in de nevenstraat verrees, scheen bij maneschijn zo sprookjesachtig. De koopman, die zo veel van kunst hield, moest er telkens naar kijken.

Maar nu hield hij verschrikt het oog op den toren gericht. Verbeelde hij het zich ? Was het een spel van de maan ? Maar neen ; hij vergiste zich niet. Er klom een mens langs den toren. Duidelijk onderscheidde mijnheer Zwartels de gestalte... Die waaghals daalde af, zeker langs de staaf van den bliksemafleider. Zou hij

een dief zijn ? Maar wat kon hij op den toren stelen ? Toch niet een der oude klokken.

— Daar moet ik meer van weten, besloot de koopman. Wie heeft er in het holste van den nacht zulke gevaarlijke toeren te doen ?

Hij ontsloot het tuinpoortje. Door de achtersteeg was hij dadelijk in de zijstraat, bij de kerk.

Nogmaals keek hij naar boven. Ja, de gestalte zakte meer en meer. Mijnheer Zwartels durfde niet roepen. Die man kon dan schrikken, een verkeerde beweging maken en te pletter vallen op de straatstenen.

Mijnheer Zwartels hield zich doodstil. De minuten schenen wel uren.

In de stad roerde er niets. Ieder lag te bed. De nacht-waker wandelde zeker in een andere wijk. Anders zou de koopman zijn stap gehoord hebben.

De gedaante naderde meer en meer. Het was geen man, maar een jongen.

— De durver ! dacht mijnheer Zwartels. Dat moet Maarten Lauwers zijn. Zou hij zich op den toren schuil gehouden hebben ? 't Is net iets voor hem.

De koopman zweeg nog steeds. Maarten Lauwers — want hij was het inderdaad — liet zich nu op de stenen vallen. Mijnheer Zwartels besloot hem te volgen, en na te gaan wat hij voor plannen had.

Maarten sloop langs den muur naar de achtersteeg, waar hij woonde.

— Hij ! hij gaat naar huis, zei mijnheer Zwartels bij

zich zelf. Maar dan slaat zijn vader hem een ongeluk. Ik moet er het mijne van hebben. Vreemd, dat ik voor dien kwajongen in 't putje van den nacht over straat loop.

Voorzichtig volgde de koopman den knaap. Hij moest oppassen, want met het maanlicht zou hij spoedig zichtbaar zijn.

Maarten stapte naar den zijkant van zijn huisje, dat in een vervallen tuintje stond. Hij tikte op een raam.

Mijnheer Zwartels hield zich tegen de haag en hurkte neer. Wat voor plannen had de durver toch ?

't Duurde niet lang of het raam werd geopend.

— Maarten, zijt gij daar ? vroeg iemand met zachte stem.

— Zijn zuster Bertha, dacht mijnheer Zwartels.

—Ja, ik ben het. Ik kom u om wat brood vragen. En ik moet ook een fles water hebben, antwoordde de jongen.

— Maar waar zijt ge dan toch verborgen ?

— Op den toren... Toen ik van de kade weg liep en wat later merkte, dat de politieagent me zocht, was ik hier in de buurt.

— De agent kwam u halen.

— Ja, ik weet het wel... en ik zat achter de haag. Ik hoorde den agent tot moeder zeggen, dat ik nu vast en zeker naar de verbeteringsschool moest. Hij zou me al vast in het hok opsluiten... Maar ik dacht : « Ge krijgt me niet ». Ik kroop van de haag weg. In de Kerkstraat

zag ik, dat van de markt de onderkommissaris naar deze kant kwam. Ik wilde niet in de val lopen. Het toren-deurtje stond juist open. 's Middags gaat Bert, de torenwachter naar boven om de klok op te winden. Ik vloog de wenteltrap op, recht naar den klokkenzolder. Bert had er geen erg in. Ik kroop nog hoger tot aan de galmgaten. Er zijn daar hokjes genoeg, ze zullen er me niet vinden. Van boven heb ik veel afgeloerd en nog moeten lachen. Ik zag den onderkommissaris naar school gaan. De jongens moesten op een rij staan op de speelplaats. Ze werden zeker ondervraagd over mij... Ik blijf op den toren tot neef Jan met zijn boot van Engeland terug keert. Dan kruip ik stil aan boord en vaar mee... En ik word in Engeland matroos. Ik wil hier niet naar een gesticht. Maar geef me nu brood en een fles water. En ook een hoofdkussen... Niets aan vader en moeder zeggen... En aan niemand vertellen, waar ik zit. Op den toren zullen ze me niet zoeken. Ik wil niet naar een verbeteringsschool.

Bertha had medelijden met haar broer. Ze beloofde het gevraagde te halen.

Mijnheer Zwartels had alles verstaan.

— Ja, waarlijk, hij is een durver ! dacht hij. En ik vind het eigenlijk jammer, dat ik hem moet verraden. Maar ik mag hem niet zijn leven zo laten wagen. Hij zal natuurlijk weer langs de staaf naar boven willen klimmen. O, er zou van dien jongen iets te maken zijn, als hij deugen wilde.

De koopman herinnerde zich nu, wat Greta van hem gezegd had, hoe hij arme mensen hielp bij hun werk. Lauwers had dan toch een goed hart.

Mijnheer Zwartels bleef daar stil zitten. Hij wilde toch niet laten blijken, dat hij voor spion had gespeeld. Hij moest nog overwegen, wat hem te doen stond.

Na een poosje kwam Bertha weer aan het beneden-raam.

— Eet eerst dit pannetje aardappelen en bonen uit, zei ze. Het is overgebleven van gisteren.

— O, dat zal smaken... Ik heb niets meer gehad sedert gisterenmorgen... Maar ik wist eerst niet, hoe ik uit den toren kon geraken. Ik zat boven den klokkenzolder, en Bert had die afgesloten. En beneden zal het deurtje ook dicht zijn. Maar nu heb ik den weg gevonden.

— Hoe dan ?

— Dat zeg ik niet... ge zoudt u te bang maken. En voor mij is het gemakkelijk.

— Pas toch op, Maarten.

— Ja, ja. Ik zal mijn nek niet breken.

Maarten maakte spoedig het pannetje schoon.

— Is er nog wat te bikken ? vroeg hij.

— Gisteravond heeft mevrouw Zwartels wat hesp gebracht voor moeder...

— Die wil ik niet... Moeder moet ze opeten. Zeg aan moeder, dat ik vannacht hier geweest ben en ze niet bevreesd moet zijn voor mij. Maar zwijg over den toren.

— Eet nog een stuk brood. En neem dan eten mee.

— Ja, dat is goed...

De knaap smulde.

— Hij wil toch de hesp niet die voor zijn moeder bestemd is. Hij heeft ook goede gevoelens, dacht mijnheer Zwartels.

— Wanneer komt neef met zijn boot terug ? vroeg Bertha.

— Nog een week... Elken nacht kom ik hier om eten. Den laatsten nacht zal ik moeder goeden dag zeggen, en alles vertellen. Ze zal het wel goed vinden, dat ik vertrek. Moeder wil me ook niet in de verbeterings-school.

— O, waarom hebt ge niet opgepast ?

— Ze nemen dat nu zo erg op van den wagon... Ik kon toch niet weten, dat hij tegen de kar zou botsen.

— Ga liever naar den kommissaris, en zeg dat ge braaf zult zijn. Dan moogt ge misschien thuis blijven...

— Misschien ! Neen, Bertha, ik betrouw dat niet. Ik weet wel, dat ze er al lang op loeren, me weg te doen. Ik laat me niet in zulk een gevangenis stoppen.

Maarten Lauwers at voort.

— Zie zo, nu kan ik er weer tegen, beweerde hij. Ze vinden me nooit... Als ik in Engeland zit, zal ik een briefje aan den kommissaris schrijven.

— Maar neef zal u niet willen menemen op zijn boot, vreesde de zuster.

— Ik vraag het hem immers niet. Ik ga stil aan boord en stop me weg. En twee dagen later verlaat ik weer even stil het schip. Neef zal nog niet merken, dat hij

me vervoerd heeft. En dan verhuur ik me als matroos. Geef me nu alles. Ha, dat is brood... en een fles water... Goed, dat is het kussen. Het is zo hard met mijn bol op den vloer. Maar ik moet een touw hebben om het aan mijn lijf te binden.

— Waarvoor is dat nodig ?

— Om naar boven te klimmen.

— Hoe doet ge het dan ? vroeg Bertha.

— Ik zal het u later wel eens zeggen... Geef het touw dat onder mijn bed ligt.

Bertha gehoorzaamde weer gewillig.

— Dus tot morgennacht, zei Maarten toen. En goed uw mond houden. Praat alleen met moeder over mij, en zeg haar, dat ze werkelijk niet bang hoeft te zijn. Ge zijt een beste zuster, hoor !

— O, pas toch op, dat ge niet verongelukt. Ge durft zo veel...

— Heb geen vrees... Tot ziens ! Eerst eens luisteren of ik de zware schoenen van den nachtwaker niet op de stenen hoor.

Het was een poosje stil.

— Alles veilig, hernam Maarten dan. Dus tot morgenavond. Zorg, dat er weer zo 'n lekker pannetje klaar staat, hoor ! Kruip nu maar gauw in bed...

Maarten vertrok. Enige minuten later rees ook mijnheer Zwartels overeind.

— Wat moet ik nu doen ? vroeg hij zich weer af. Die rakker mag niet naar boven! Hij zou zijn nek kunnen

breken. Maar hem verraden ? Wel, ik zal hem menemen naar ons en morgen zelf eens met den kommissaris spreken. Die kan hem nog eens de kans geven te tonen dat hij beter wil oppassen. En ik zal ook op den jongen letten. Dat is het beste.

Maarten begaf zich voorzichtig naar den toren. Hij luisterde nog eens, of hij den nachtwaker niet hoorde. Er was geen onraad voor hem.

Mijnheer Zwartels drong zich in de zijstraat tegen den muur. Hij bemerkte, dat de knaap het kussen aan zijn lichaam bond.

— Nu moet ik hem storen, dacht de koopman.

Hij trad vlug nader.

— Maarten Lauwers, ik moet eens met u praten... wees niet bang, ik zal u niet verraden, zei hij.

Maar de jongen sprong op zij van schrik. De fles water viel uit zijn zak in scherven op de stenen. Maarten vluchtte heen.

— Kom toch hier ! riep de heer Zwartels.

Doch de knaap luisterde niet.

— Hij wantrouwt me, mompelde de koopman teleurgesteld. En ik meende het zo goed met hem.

Hij bleef nog even staan. Daar hoorde hij de zware voetstappen van den nachtwaker. Deze kwam vlug nader.

— Wie daar ? vroeg hij.

— Ik ben het... koopman Zwartels.

— Hebt gij den deugniet ook gezien ?

— Wien ?

— Een jongen. Hij liep me haast omver... 't Moet Maarten Lauwers geweest zijn. Ik had hem haast te pakken, maar hij schoot langs me heen en vluchtte om de kerk... Wat ligt er hier ? vervolgde de nachtwaker. Een kussen, en een touw ?

— Ik zal u alles vertellen, sprak de heer Zwartels, die nu het gebeurde niet meer geheim wilde houden.

Verwonderd luisterde de nachtwaker toe.

— O, mijnheer, had me toch geroepen ! zei hij dan.

— Ik wist niet waar ge waart !

— Ik moet alle wijken bezoeken... Wat een schelm ! Ons zo voor den gek houden. We zenden bericht naar de omliggende dorpen en steden... ze hebben vanmiddag nog een klopjacht gehouden in 't Eksterbos en de nietwaard zit hier hoog en droog op den toren en kan ons afspieden. Maar nu moet ik hem bij de lurven pakken. Hij zal wel thuis zijn.

— Ik ga naar bed, sprak de heer Zwartels.

Maar hij keek toch nog even in de achtersteeg, toen de nachtwaker het huisje van Lauwers bezocht. De man spiedde eerst rond en klopte toen aan. En wat later hoorde mijnheer Zwartels de ruwe stem van vader Lauwers.

— Moet ge me uit mijn nest halen voor Maarten ! schreeuwde de dronkaard. De schavuit is hier immers niet. Laat me slapen en steek den nietwaard in een gesticht. Dan moet ik hem den mond niet meer open houden !

Mijnheer Zwartels trad in huis.

— Welk een vader ! mompelde hij .O, die vervloekte drank ! Lauwers bekommerde zich niet meer om zijn zoon. Hoe kan een mens zo laag vallen...

Zacht stapte de koopman langs de kamers, waar zijn kinderen sliepen : Joos, Greta en nog drie kleinere...

III.

Den volgende dag werd mijnheer Zwartels verzocht bij den kommissaris te komen. Deze luisterde naar het ganse verhaal, van het nachtelijk avontuur.

— Maarten Lauwers is met recht een durver ! zei hij dan. Zo van den toren dalen...

Maar mijnheer Zwartels sprak ook van de hesp, die voor moeder Lauwers bestemd was en herinnerde hoe Maarten dikwijls aan arme en gebrekkige mensen diens ten had bewezen.

— Er zit ook goeds in dien jongen, hernam hij. En ik zou u voorstellen het nog eens met hem te proberen. Ik zou ook op hem letten.

— Maar mijnheer Zwartels, het huishouden deugt niet. De vader is een onverbeterlijke dronkaard. Waar kan Maarten nu beter zijn dan in een opvoedingsgesticht !

— Voor hem is dat een gevangenis...

— Dat moet ook.

De opvoedingsgestichten waren toen nog niet zo goed ingericht als nu. Ze geleken inderdaad wel wat op een kindergevangenis.

— We zullen Lauwers nu wel te pakken krijgen, en dan gaat hij weg, besloot de politieoverste. De vrede-rechter zal het er volkomen mee eens zijn. We mogen hem niet langer langs de straat laten zwerven.

— De vader zou beter opgesloten worden, zei de koopman.

— Maar die werkt toch nog een dag of vier, vijf in de week, en brengt tenminste wat geld thuis. Ik erken, dat het een ongelukkig huishouden is, maar we kunnen niet alles verhelpen. Geloof me, mijnheer Zwartels, ge oordeelt te goed over den jongen...

— Ik voel toch genegenheid voor hem.

't Verhaal van den toren werd bekend. Op school spraken alle jongens er over. En dien dag keken veel kleinen en groten langs de staaf van den bliksemafleider. Ieder zei, dat ge een echte waaghals moest zijn, om langs daar van den toren te dalen. Bert, de torenwachter, was kwaad, omdat Maarten hem zo verschalkt had.

De politie zocht door de hele stad naar den vluchteling. Maar Maarten werd niet gevonden.

Joos Zwartels wist te vertellen, toen hij van school kwam, dat men ook in het bos gespeurd had.

's Nachts werd het huisje in de achtersteeg bewaakt, maar de « durver » vertoonde er zich nu niet.

— Als hij thuis komt, breng ik hem u, dan ben ik

hem kwijt, zei de onwaardige vader tot de agenten.

Hij had Bertha onbarmhartig geslagen, omdat ze haar broer hielp en alles voor hem verzwegen. Maar de dronkaard erkende zijn eigen ondeugden niet.

IV.

Een paar dagen waren voorbij gegaan, en men had Maarten Lauwers nog niet kunnen aanhouden.

Greta Zwartels kwam van een bezoek bij een tante, die buiten het stadje woonde. Ze moest over den spoorweg. De barrelen waren gesloten, maar een hek voor de voetgangers stond nog op een kier. Greta liep er vlug door. Ze hoorde dat iemand haar waarschuwde. Ze ijlde voort. Maar daar struikelde ze en viel voorover. En juist kwam de trein aan.

Greta was geheel versuft. Ze bleef liggen. De man die haar gewaarschuwd had, stond als verslagen, vrezend dat het meisje overreden moest worden.

Maar plotseling vloog uit een oud, afgedankt wacht-huisje, iemand over de rails. Hij rukte Greta terzijde, doch kreeg zelf nog een duw van de lokomotief en rolde over den grond... en roerde niet meer.

De trein stopte. Personeel stapte uit. De reizigers hingen door de ramen. Greta was overeind gesprongen. Zij had geen letsel, dan een paar schrammen van het schuren over de keibrokken tussen de rails.

't Was een jongen, die haar gered had.

— Maarten Lauwers ! riep Greta uit. O, is hij dood? De hoofdtreinwachter boog zich al over den knaap.

— Neen, dood is hij niet, zei hij, maar bewusteloos. Hij is aan den schouder gewond. We zullen hem in den trein leggen en meenemen naar het station.

De barreel werd gesloten door een draad uit een naburig seinhuis. De passagiers moesten voor den doorgang van het zijhekje zelf opletten. Dat had Greta niet gedaan. Ze was zeer onvoorzichtig geweest. Zonder de hulp van Maarten Lauwers ware ze overreden geworden. Bevend bedacht ze dit. Maarten had nu ook weer eens « gedurfd ».

Hij werd in den trein gebracht, die dan doorstoomde naar het station. Ook Greta had van den hoofdtreinwachter moeten instappen, om door den stationsoverste ondervraagd te worden.

Na enkele ogenblikken bereikte de trein het station, 't eindpunt van de lijn. Ieder schrok daar, toen Maarten uit den wagen gedragen werd.

De overste hoorde het verslag van den hoofdtreinwachter. Hij stuurde dadelijk om een dokter en liet Maarten in zijn bureel brengen.

Even ondervroeg hij Greta Zwartels, die wenend vertelde wat er gebeurd was.

— Meisje, ge zijt zeer roekeloos geweest, zei de stationsoverste. Ge zijt nu goed ontsnapt... maar het had anders kunnen aflopen.

— O, mijnheer, zal Maarten Lauwers nu beter worden ? vroeg Greta.

— Dat hoop ik wel. Erg gewond lijkt hij me niet. We zullen horen wat de dokter zegt.

— Mag ik zo lang blijven ?

— Jawel...

De overste liet Greta een glas water drinken, want ze beefde nog van ontsteltenis.

Spoedig was de dokter daar. Hij onderzocht langdurig den knaap. Deze kwam tot bezinning.

— De trein, de trein ! riep hij uit. Dat meisje wordt overreden... ik moet ze redden.

— Ge hebt haar gered, flinke jongen, zei de dokter. Houd u maar rustig. Ge hebt zelf een stoot van den trein gekregen, maar ge wordt weer gauw beter, hoor !

De linkerschouder was ontwricht en de arm gebroken.

— De jongen moet naar het hospitaal, sprak de dokter. Daar kan ik hem helpen, zoals het behoort...

De overste zond om een rijtuig. Greta was nu wat gerustgesteld. Ze ging naar huis. Haar vader kwam haar al tegemoet. Hij had iets van het gebeurde gehoord.

— God zij dank, gij zijt ongedeerd, zei hij ontroerd.

— Ja, vader... Maar Maarten Lauwers is gewond.

— Maarten Lauwers ! Was hij het die u redde misschien ?

— Ja, vader...
— Waar zat hij dan ?
— Een man, die aan den barreel stond, zag hem uit dat oud wachthuisje komen.

— Zou hij daar verdoken geweest zijn ? Ja, dat moet dan wel. En hij heeft u van den dood gered...

— Hij kreeg zelf een stoot van den trein. Hij heeft iets aan den schouder... en zijn linkerarm is gebroken, maar de dokter zegt, dat hij beter zal worden.

— God geve het... Kind, wat zijt gij onvoorzichtig geweest.

— Ik zag den trein niet...

— Dan hebt ge niet goed gekeken...

— Neen, vader !

Greta bekende haar fout. Ze liep toen juist te denken over een tuinfeestje, dat tante wilde geven. Ze was verstrooid geweest.

Mijnheer Zwartels bracht Greta naar huis, waar moeder met angstig ongeduld wachtte. En toen spoedde de koopman zich naar het hospitaal.

Hij moest een poosje wachten. De dokter was bezig met Maarten.

Mijnheer Zwartels zat in de spreekkamer. Een man trad binnen. 't Was vader Lauwers.

— Ze zeggen dat mijn jongen hier is, en dat hij onder den trein gelegen heeft, zei hij.

— Ja, Maarten is hier, maar hij heeft niet onder den trein gelegen. Hij heeft er een duw van gekregen. Hij

is wel gewond, doch hij zal herstellen, antwoordde de heer Zwartels.

— O, ik kom wat tegen met dien rakker ! Ze moeten hem nu maar opsluiten.

— Man, uw jongen is een held geweest.

En de heer Zwartels vertelde hoe Maarten zich gedragen had.

— Heeft hij uw dochttertje gered ? riep vader Lauwers uit.

— Ja, zeker !

— Dan verdient hij een goede beloning, mijnheer. Geef het geld niet aan hem maar aan mij. Hij zou het vertoereloen, en ik kan het goed gebruiken voor mijn zieke vrouw.

— Om het te verdrinken, hé ! Maarten zal beloond worden, maar gij krijgt geen cent in handen. Ge moest u schamen. Als Maarten zich dikwijls verkeerd gedragen heeft, is het uw schuld.

— Ik ben hier niet gekomen om zottigheden naar mijn kop te krijgen.

— Ge vraagt nog niet, welke wonden uw jongen heeft !

— 't Is immers niet erg, zegt ge... Maar als hij het besterft, zal ik schadeloosstelling van u eisen. De jongen is groot en sterk en zou het volgend jaar al kunnen werken.

— God zij dank, zal uw zoon niet sterven, maar gij zijt een onwaardige vader. O, het is al door dien drank.

Beter u toch ! 'k Geloof dat ge nu ook niet nuchter zijt...

— Laat ons zwijgen !

Mijnheer Zwartels wendde zich af. Even later werd hij bij den dokter geroepen. Deze stelde hem gerust over Maarten. De jongen was niet gevaarlijk gewond, maar zou enige weken in het hospitaal moeten blijven.

— Alle onkosten zijn natuurlijk voor mij, hernam de koopman. Mag ik eens bij hem ?

— Even, de jongen moet rusten. Zijn geest is ook wat geschokt.

— O, een minuutje maar...

Maarten lag in een helder bed. Hij was nu geheel bij bewustzijn en keek mijnheer Zwartels aan.

— Flinke jongen, ik moet u bedanken... ge hebt mijn dochttertje het leven gered, zei de koopman.

— Ik kon ze nog net op zij trekken...

— 't Was moedig...

— Maar mijnheer, als ik nu beter ben, zal de politie me naar de verbeteringsschool brengen ?

— Neen, neen... dat gebeurt niet meer. Ge hebt vandaag zoveel goed gemaakt... En luister... we mogen nu niet veel praten... ge moet rusten... ik kom later dikwijls terug... en nu zal ik goed voor uw moeder zorgen... Dat zal u plezier doen.

— O, ja, mijnheer...

— En denk niet meer aan de verbeteringsschool. Ik zal u helpen om een goede jongen te zijn.

— O, ik wil mijn best doen !

— Dat komt in orde... En nu rustig liggen.

Mijnheer Zwartels streelde Maarten over het hoofd, knikte nog eens en ging heen.

De dokter stuurde vader Lauwers, die inderdaad bij drank was, weg.

't Verhaal deed de ronde door de stad. En vooral de jongens spraken weer druk over Maarten Lauwers.

De kommissaris ging eens naar het wachthuisje kijken. Het was een oud, afgekeurd en vervallen gebouwtje. Nooit kwam er iemand nog binnen. Het moest afgebroken worden, maar men had dit nog uitgesteld.

Nu vond de kommissaris in het huisje een bussel stroo. Daar had Maarten op geslapen. Maar hoe was hij aan eten geraakt ?

Bertha, zijn zuster, werd verhoord. Ze vertelde dat haar broer eens tegen den morgen aan het huisje gekomen was, om te vertellen, waar hij verborgen zat. Zij had hem dan 's avonds eten gebracht. Ze kon hem niet verraden. Ze had medelijden met hem.

Maarten had dus een andere schuilplaats gekozen.

Mijnheer Zwartels sprak dien dag met den politie-kommissaris en vertelde hem, dat Maarten nog bang was voor het opvoedingsgesticht.

— Hij zal er beter zijn dan thuis, beweerde de politieoverste weer.

— Hij heeft vandaag bewezen, dat hij edelmoedig handelen kan. Hij moet wel gemeend hebben, dat ik hem na die torengeschiedenis verraden had en toch redde hij mijn kind.

— Ik erken, dat hij zich flink heeft gedragen en er wat goeds in hem steekt. Juist daarom heeft hij een andere opvoeding nodig.

— Maar als ik hem dan na zijn herstel in huis wil nemen ? hernam mijnheer Zwartels.

— In uw woning ? vroeg de kommissaris verbaasd.

— Ja, zonder hem zaten wij nu in het vreselijkste verdriet... bij het verminkte lijk van mijn dochttertje. O, ik huiver nog bij die gedachte. Maarten Lauwers heeft ons die smart bespaard en er zelf zijn leven voor gewaagd. Ik wil alles voor hem doen.

— Als gij hem in uw huis wilt nemen, ja, dan verandert de zaak. Dan moet hij natuurlijk niet naar een gesticht.

— Zoudt gij hem dat zelf willen zeggen ? Het zal hem rust geven en zijn genezing bevorderen.

— Ja, dat is goed...

En de kommissaris begaf zich naar het hospitaal.

Mevrouw Zwartels bezocht de zieke vrouw Lauwers. Door haar zorgen veranderde er veel in het huisje. Bertha mocht allerlei waren halen. Maar mevrouw liet er geen geld achter. De vader zou dat toch verdrinken.

Nu weer zat de dronkaard in een herberg te bluffen op zijn zoon en hij verzekerde dat hij den rijken koopman Zwartels een goede som zou doen betalen.

V.

Twee maanden waren verlopen. Mijnheer Zwartels had met zijn vrouw gesproken en deze keurde het plan van haar man goed, om Maarten Lauwers in huis te nemen.

De koopman begaf zich naar het hospitaal. Maarten zou dit vandaag mogen verlaten.

— Nu moeten we eens praten, zei de heer Zwartels.

— O, ik moet toch niet naar het gesticht ? vroeg de knaap, toch nog wantrouwend.

— Neen, zeker niet ! Ge zult echter verhuizen en bij mij komen wonen...

— Bij u in huis, mijnheer ?

— Ja... Dat wilt ge toch ?

— Zulk een groot huis...

— Te meer plaats is er voor u, hernam de koopman lachend.

Maar Maarten voelde wel, dat hij zich daar zeer geneerd zou gevoelen.

— Mijnheer, mag ik gaan varen ? vroeg hij.

— Naar zee ?

— Ja...

— Daar kunnen we later over praten. Ge moet toch eerst naar school...

— Ik kan lezen en schrijven. Dat is genoeg voor een matroos.

— Ik wil u voort helpen... Kom eerst een tijd bij mij en doe uw best. Ik heb dat moeten beloven aan den kommissaris om u uit het gesticht te houden. Ge zult natuurlijk elken dag naar uw moeder mogen gaan.

Toen Maarten van die belofte hoorde, stemde hij dadelijk toe. Niet naar een gesticht.

Mijnheer Zwartels begreep wel, dat hij een zware taak op zich nam. De « durver » zou niet opeens in een lammetje veranderd zijn. Minder gunstige karaktertrekken moesten uitgeroeid worden. Maar de koopman wilde gaarne dat werk beproeven. Hij voelde grote dankbaarheid jegens den knaap.

Met Maarten verliet hij het hospitaal. De mensen op straat groetten den jongen genegen. Ze bekeken hem nu anders dan vroeger.

— Allen denken aan uw flink gedrag. Zorg nu dat ze zo over u kunnen blijven oordelen, zei mijnheer Zwartels.

Hij begaf zich eerst met den knaap naar diens moeder. Vrouw Lauwers was wat beter, en had haar zoon in het hospitaal enige keren bezocht. Ontroerd kuste ze hem nu. Ze was blijde, dat hij bij mijnheer en mevrouw Zwartels mocht wonen. Nu zou hij een goede opvoeding krijgen. Moeder was altijd bang geweest, dat

Maarten zijn vader later zou volgen naar de herberg.

Verlegen trad de jongen dan het grote huis binnen, maar mevrouw Zwartels ontving hem vriendelijk. En ook Joos en Greta spraken vroolijk met hem.

De kleermaker was al in het hospitaal geweest om Maarten de maat te nemen. Mevrouw bracht den knaap naar zijn kamer. Daar lag een nieuw pak. En Maarten Lauwers werd nu een jonge heer.

In de stad spraken de mensen druk over de daad van mijnheer Zwartels.

Sommigen bewonderden hem en anderen zeiden dat de koopman wat tegen zou komen met den « durver ».

Beste Hansvriendjes. Gratis Premie van 100 Fr

Ieder exemplaar onzer Kinderboekjes is nu genummerd. Bewaar deze boekjes zorgvuldig en verzamel ze zoveel mogelijk. Met een weinig geluk kunt U inderdaad veel geld verdienen.

Elke maand worden door trekking VIJF nummers aangeduid dewelke elk een som van 100 fr. in geld bekomen. Het volledig boekje met het winnend nummer moet ons ingezonden worden, om de prijs van 100 fr. in ontvangst te kunnen nemen. Werp uw boekjes dus niet weg, maar bewaar ze minstens een maand. Het is mogelijk dat U juist het winnend nummer in uw bezit hebt.

Hier het nummer :

Nº 39647

DUS GOED BEWAREN !

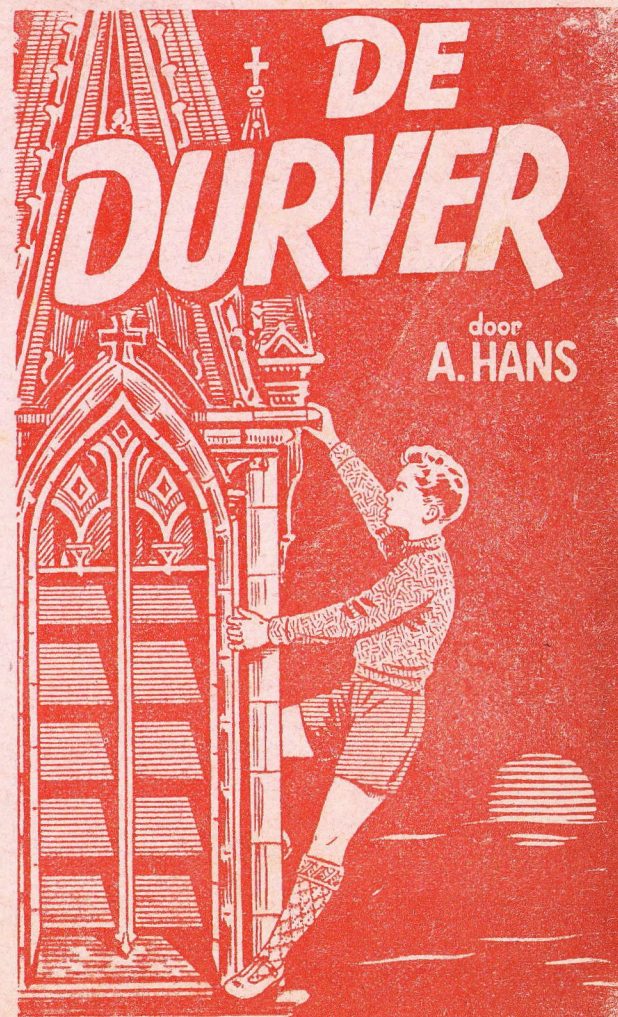
TREKKING EINDE DER MAAND.

Verantwoordelijke Uitgever : Willem Hans, 63, Antwerpse Steenweg, Kontich.

PRIJS : 4 FR.

Nº 27 - 19-1-51

In een van de volgende boekjes vertellen we de verdere avonturen van Maarten.

Het volgende boekje heet :

« DE SPOOKSCHUTTER »

Een nieuw spannend verhaal waarin eindelijk de grote held Bill More weer opkomt.